

Zaaknummer 16.005

UITSpraak

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 11 april 2016 uitspraak gedaan op het beroep van

....., verder: appellant,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van de examencommissie Geneeskunde, verder: verweerder, van 16 november 2015.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft op 11 december 2015 beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder van 16 november 2015. Op 27 januari 2016 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 11 april 2016. Appellant is ter zitting verschenen, vertegenwoordigd door Voorts waren en, leden examencommissie Geneeskunde, aanwezig.

II. Inleiding, bestreden besluit

Appellant voert aan dat op 18 juli 2013 vijf voorwaarden zijn geformuleerd tegen welke appellant zijn coschap Interne Geneeskunde mocht overdoen. Hij betoogt dat hij aan alle voorwaarden heeft voldaan. Een van de voorwaarde was dat de artsen in het ziekenhuis waar hij het coschap Interne Geneeskunde moest lopen van tevoren geïnformeerd zouden worden door verweerder en dat appellant zou worden gecoacht op competenties waar hij onvoldoende op scoorde. Appellant betoogt dat de uitvoering van deze voorwaarde voor problemen heeft gezorgd en te ver ging; appellante kreeg door verschillende voorvallen de indruk dat de artsen de instructie hadden gekregen van verweerder om appellant de hele dag in de gaten te houden. Hierdoor heeft hij, naar eigen zeggen, geen eerlijke kans gekregen om zijn coschap met goed gevolg af te leggen. In april 2014 zijn er weer voorwaarden aan appellant gesteld tegen welke appellant zijn coschap Interne Geneeskunde mag overdoen. Ook aan deze voorwaarden heeft appellant voldaan. Wanneer appellant zijn coschap in januari 2015 wil herkansen wordt hij tijdens de ICK-week weggestuurd.

II. Motivering

Appellant bestrijdt hetgeen in het verweerschrift van verweerder is opgenomen. Appellant voert primair aan dat de herkansing van het coschap Interne Geneeskunde in januari 2015 niet mee kan tellen nu hij in strijd met artikel 5:15 lid 8 onder b Onderwijs- en Examenregeling Geneeskunde Masteropleiding 2015-2016 (verder: OER) voor een tweede keer werd ingedeeld in het Erasmus MC. Appellant is van mening dat nu dit coschap niet mee kan tellen, het bestreden besluit, dat het zijn basis verliest van het coschap in januari 2015, zijn gelding verliest. Hij verzoekt het college te bepalen hem een eerlijke kans te bieden zijn coschap te herkansen zonder dat de artsen negatieve informatie over hem krijgen. Subsidiair voert appellant aan geen eerlijke kans te hebben gekregen om het coschap met goed gevolg af te leggen. Appellant is van mening dat hij niet gecoacht werd, terwijl dit wel onderdeel was van de vijfde voorwaarde dat in juli 2013 is overeengekomen. Appellant werd naar eigen zeggen voortdurend in de gaten gehouden en de artsen zouden door verweerder in negatieve zin over hem geïnformeerd. Hij verzoekt het college hem een eerlijke kans te

bieden zonder de voorwaarden opgenomen in het bestreden besluit en zonder dat er negatieve informatie over hem wordt gedeeld met de artsen.

Appellant is van mening dat de voorwaarden, voor zover het voorwaarden zijn, onredelijk zijn en in strijd met de persoonlijke levenssfeer van appellant. Appellant geeft ter zitting aan zijn beroep tegen het bijwonen van de ICK-week intrekt en vraagt daarbij wel om een eerlijke kans om deze week met goed gevolg te doorlopen. Met betrekking tot de voorwaarde dat appellant, na verwijzing door zijn huisarts, een psychologisch begeleidingstraject dient te volgen dat dit slechts een advies is en hij dit niet dient op te volgen. Appellant is van mening dat er geen enkele grond te vinden is in de regelgeving van de EUR of de OER. Daarnaast zou deze voorwaarde in strijd zijn met de persoonlijke levenssfeer, zoals vervat in artikelen 11 Grondwet en 8 EVRM; een inbreuk is niet gerechtvaardigd omdat zij geen geschikt middel zou zijn om het doel te bereiken (noodzakelijkheids criterium). Volgens appellant zijn er voldoende andere mogelijkheden om appellant te begeleiden. Appellant wijst erop dat hij een student is die uit het buitenland komt en dat de communicatie daarom extra aandacht behoeft. Thans voert appellant aan dat de gestelde voorwaarde schadelijk kan zijn voor de verdere carrière van appellant en is de inbreuk niet evenredig in verhouding met het beoogde doel.

Appellant voert aan dat hij gedurende zijn studiecariere bewezen te hebben een harde werker te zijn en ook andere coschappen, zoals Radiologie, Heelkunde en Kindergeneeskunde met goed gevolg af te kunnen ronden.

Dat verweerder de voorwaarde stelt dat appellant Ma 1B geheel over te doen kan appellant niet bevatten. Appellant geeft aan dat hij zijn vierde jaar reeds met goed gevolg heeft afgelegd waarbij hij dus ook voor Ma 1B is geslaagd. Appellant betwist dat verweerder bevoegd is om een dergelijke (zware) voorwaarde te stellen. Appellant geeft aan bereid te zijn bepaalde stof door te nemen, maar kan geen grond vinden in de OER of andere regelgeving voor deze voorwaarde. Appellant wijst in dit verband op artikel 5.13 lid 2 OER.

- 1.
- 2.
- 3.

Gezien het primaire standpunt van appellant zegt verweerder het secundaire standpunt van appellant niet te kunnen volgen.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Het college merkt vooraleerst op dat de beoordeling van een tentamen c.q. de vaststelling van het eindcijfer dat de student toekomt een exclusieve bevoegdheid is van de daarvoor door de examencommissie aangewezen examinerator van het vak. Het college heeft na te gaan of de examinerator in redelijkheid tot het gegeven oordeel heeft kunnen komen zonder in strijd te komen met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel.

Appellant heeft betoogd dat het toekennen van punten voor aanwezigheid bij colleges onrechtmatig is. Hetgeen appellant hiertoe heeft aangevoerd biedt naar het oordeel van het college geen aanknopingspunten om te oordelen dat de wijze van berekening van het eindcijfer, inclusief punttoekenning voor aanwezigheid, in strijd is met bepalingen in de OER, de Regels van de examencommissie of enige andere wettelijke regeling. Dat het verbinden van punten aan aanwezigheid en deze betrekken bij de vaststelling van het cijfer onrechtmatig is, deelt het college dan ook niet. De WHW, OER en de Regels van de examencommissie staan er niet aan in de weg dat een aanwezigheidsplicht wordt

ingesteld en hieraan, bij al dan niet voldoen aan deze verplichting, door de examinator wel of geen punten worden toegekend. De examinator heeft naar het oordeel van het college helder gemotiveerd waarom een aanwezigheidsverplichting is ingesteld vanwege het belang van de specifieke kennis, stof en vaardigheden tijdens de onderwijsbijeenkomsten.

Ook het secundair aangevoerde punt van appellant volgt het college niet. De aanwezigheidsregeling houdt in dat er geen punten worden toegekend als een student twee of meer bijeenkomsten heeft gemist. Het college is van oordeel dat deze regeling niet als kennelijk onredelijk of anderszins als onjuist is te achten. Niet bestreden is dat appellant vaker dan eenmaal afwezig is geweest, waardoor hij niet voldoet aan de regeling en derhalve voor aanwezigheid geen punten heeft gekregen. Voor strijd met het evenredigheidsbeginsel ziet het college, gelet op de inhoud van de regeling, geen grond.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellant ongegrond.